

«Ιστορίες που αφηγούνται τα μνημεία του αρχαίου πολιτισμού»

Ν. ΓΛΩΣΣΑ & Ν. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Α΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΕΥΗ ΣΥΡΙΓΑ

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΔΡΟΣΙΑΣ

ΣΧ. ΕΤΟΣ 2022-2023

Πρόλογος

Οι μαθητικές εργασίες πραγματοποιήθηκαν στο μάθημα της Ν. Γλώσσας και της Ν. Λογοτεχνίας. Εντάσσονται στο πλαίσιο ενός **Πανελληνίου Διαγωνισμού για μαθητές/ήτριες Γυμνασίου (δείτε εδώ)** με τίτλο **«Ιστορίες που αφηγούνται τα μνημεία του αρχαίου πολιτισμού»**.

Στον διαγωνισμό συμμετείχαν άτυπα όλοι/ες οι μαθητές/ήτριες δύο τμημάτων της Α΄ Γυμνασίου εκπονώντας την εργασία για τα παραπάνω μαθήματα και επίσημα όσοι/ες επιθυμούσαν και τα μικροδιηγήματά τους τηρούσαν τις προδιαγραφές του διαγωνισμού. Θεωρήσαμε ότι όλοι/ες οι διδασκόμενοι/μενες θα ωφελούνταν σημαντικά από τη διαδικασία της συγγραφής, καθώς οι μαθητές/ήτριες καλούνταν να εκφραστούν δημιουργικά και να γράψουν τις δικές τους ιστορίες, αναλαμβάνοντας έτσι οι ίδιοι/ες τον ρόλο του/της δημιουργού με αφορμή τη συνομιλία τους με ένα από τα έργα που τους δόθηκαν. Οι μαθητές και οι μαθήτριες δεν γνώριζαν ότι η εργασία τους αποτελεί θέμα διαγωνισμού, αλλά το έμαθαν αφού παρέδωσαν όλοι/ες τα κείμενά τους. Επιθυμία μας ήταν να εκφραστούν ελεύθερα και δημιουργικά και όχι υπό την πίεση της διάκρισης. **Επιλέχθηκαν πέντε κείμενα για να συμμετάσχουν στον διαγωνισμό**. Μέσω της συγκεκριμένης εργασίας υλοποιήθηκαν διδακτικοί σκοποί και στόχοι που υπαγορεύουν τα ΠΣ των προαναφερθέντων διδακτικών αντικειμένων. Ενδεικτικά, αναφέρουμε τη δυνατότητα να παραγάγουν οι μαθητές και οι μαθήτριες αφηγηματικά κείμενα, να αναπτύξουν τη φαντασία τους, τη δημιουργικότητά τους μέσω της δημιουργικής γραφής, να αξιοποιήσουν τις γνώσεις τους και να αποκτήσουν και άλλες δεξιότητες.

Μέσω της διαθεματικής προσέγγισης της γνώσης με άξονα την αφήγηση και την αξιοποίηση των ψηφιακών τεχνολογιών οι μαθητές και οι μαθήτριες σχεδόν καθολικά πέτυχαν τους επιδιωκόμενους στόχους. Είτε εξ αρχής κριτικά και δημιουργικά σκεπτόμενοι/ες παρήγαγαν σωστά, πρωτότυπα, ενδιαφέροντα κείμενα είτε μέσω της ανατροφοδότησης και της διαφοροποιημένης διδασκαλίας μπόρεσαν να οδηγηθούν στο καλύτερο επιθυμητό αποτέλεσμα.

Πριν τη συγγραφή των εργασιών είχε προηγηθεί η επίσκεψη στο **Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο της Ελλάδας** και είχαν ξεναγηθεί σε ένα από τα προτεινόμενα εκθέματα αλλά και σε αντίστοιχα των δύο άλλων εικονιζόμενων εκθεμάτων. Συνεπώς, η ανάπτυξη του οπτικού γραμματισμού ενισχύθηκε από τη βιωματικότητα της γνώσης.

Στον διαγωνισμό **διακρίθηκαν δύο (δείτε εδώ)** από τα πέντε **μικροδιηγήματα**.

Εύη Συρίγα

ΕΡΓΑΣΙΑ Ν. ΓΛΩΣΣΑ & Ν. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Α΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«Ιστορίες που αφηγούνται τα μνημεία του αρχαίου πολιτισμού»

Οι μαθητές και οι μαθήτριες καλούνται να εκφραστούν δημιουργικά και να γράψουν τις δικές τους ιστορίες, αναλαμβάνοντας έτσι οι ίδιοι/οι ίδιες τον ρόλο του δημιουργού με αφορμή τη συνομιλία τους με ένα από τα παρακάτω έργα:

1. Παιχνίδια με τη γάτα

Στο αγγείο απεικονίζεται ένας νεαρός να προσφέρει σε μια κοπέλα, που παίζει με τη γάτα της, ένα κουβάρι. Ερυθρόμορφο αγγείο του 380 π.Χ. που βρέθηκε στην Κάτω Ιταλία. Σήμερα βρίσκεται στο μουσείο Australia's Nicholson Museum.

2. Η σκυλίτσα η Παρθενόπη

Επιτύμβια στήλη που βρέθηκε στη Μυτιλήνη και σήμερα βρίσκεται στο αρχαιολογικό μουσείο της Κωνσταντινούπολης. Το επίγραμμα είναι χαραγμένο σε πέτρα και χρονολογείται στον 2ο ή 3ο αι. μ.Χ. Ανήκει σε ευρύτερη κατηγορία επιγραμμάτων αφιερωμένων σε ζώα (κυρίως σε σκύλους και άλογα), που χρονολογούνται από τον 3ο αι. π.Χ. έως τον 3ο αι. μ.Χ.

Πρόκειται για στήλη που υψώθηκε σε τάφο σκυλίτσας από το αφεντικό της και στην οποία υπήρχε το ακόλουθο κείμενο: «Παρθενόπην κύνα θάψεν ἄναξ ἐὸς ἧ συνάθυρεν, ταύτην τερπωλῆς ἀντιδιδούς χάριτα. ἔστ' ἄθλον στοργῆς ἄρα καὶ κυσίν, ὡς νυ καὶ ἦδε εὔνουσ οὔσα τροφεῖ σῆμα λέλωνχε τόδε. ἐς τόδ' ὄρων χρηστὸν ποιοῦ φίλον, ὅς σε προθύμως καὶ ζῶντα στέργοι καὶ νεκρὸν ἀμφιέποι»

Σε νεοελληνική απόδοση: «Τη σκυλίτσα του την Παρθενόπη έθαψε εδώ ο κύριός της για να θυμάται τα παιχνίδια του μαζί της σαν αντίδωρο για τη χαρά που του έδινε. Γιατί υπάρχει βραβείο αγάπης και για τα σκυλιά και η σκυλίτσα το κέρδισε αυτό το βραβείο, αυτό το μνήμα, για τη αφοσίωσή της στον κύριό της. Κι εσύ που βλέπεις το μνήμα μπορείς να αποκτήσεις έναν καλό φίλο, που και ζωντανό θα σε αγαπά και νεκρό θα σε φροντίζει»

3. Ο «τζόκεϋ» του Αρτεμισίου (μπρούτζινο άγαλμα της Ελληνιστικής περιόδου, περίπου 140 π.Χ., Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο).

Είναι το μεγαλοπρεπέστερο χυτό άγαλμα αλόγου με αναβάτη που σώζεται από την ελληνική αρχαιότητα. Ανασύρθηκε σε κομμάτια από αρχαίο ναυάγιο στην περιοχή του Αρτεμισίου στη βόρεια Εύβοια και έχει συμπληρωθεί στην ουρά και στο κέντρο του κορμού. Το άλογο αποδίδεται σε έντονο καλπασμό τη στιγμή του αγώνα. Στο δεξιό μηρό του υπάρχει εγχάρακτη μορφή Νίκης, που κρατάει στεφάνι στα ανυψωμένα χέρια της, σφράγισμα σύνηθες σε καθαρόαιμα άλογα στην αρχαιότητα. Η κίνηση και η ανατομία του ζώου αποδίδονται με τρόπο απόλυτα ρεαλιστικό. Ο αναβάτης είναι μικρός σε ηλικία και διαστάσεις. Στρέφει προς τα αριστερά το κεφάλι του και τα μαλλιά του είναι ατημέλητα. Φορεί σανδάλια και μικρό χιτώνα που ανεμίζει από την ταχύτητα, ενώ στο αριστερό χέρι θα κρατούσε τα ηνία και στο δεξί το μαστίγιο. Το άγαλμα, έργο άγνωστου γλύπτη, πρέπει να ήταν αφιερωμένο σε κάποιο σημαντικό ιερό.

ΠΛΑΙΣΙΟ – ΣΤΟΧΟΙ

Ανά τους αιώνες η τέχνη αφηγείται ιστορίες που μπορεί να βασίζονται σε μυθικές, ιστορικές ή θρησκευτικές πηγές. Αφηγείται ακόμη ιστορίες προσωπικές που εμπνέουν για διαφορετικούς λόγους τους δημιουργούς των καλλιτεχνικών έργων.

Η κοινή θεματική και των τριών έργων είναι η σχέση του ανθρώπου με τα ζώα, μια σχέση διαχρονική που η αναπαράστασή της εμφανίζεται πολύ συχνά σε όλες τις μορφές της καλλιτεχνικής δημιουργίας. Σκοπός της εργασίας είναι η ελεύθερη προσέγγιση της σχέσης αυτής και η δημιουργική έκφραση των μαθητών/-τριών που αφηγούνται τις δικές τους ιστορίες, βασισμένες σε συγκεκριμένα έργα. Ειδικότερα, επιδιώκεται οι μαθητές/-ήτριες να αναπτύξουν τις δεξιότητές τους στον οπτικό γραμματισμό, τον ψηφιακό γραμματισμό και τη δημιουργική γραφή.

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΘΕΜΑ: Να δημιουργήσετε μικροδιηγήματα έκτασης 200-300 λέξεων. Οι εργασίες μπορούν να είναι ατομικές ή ομαδικές (ομάδες 2 ατόμων). Τα έργα πρέπει να είναι πρωτότυπα και να μην περιλαμβάνουν υλικό το οποίο υπόκειται σε έλεγχο πνευματικών δικαιωμάτων.

Μαθητικές εργασίες

Ο «τζόκεϋ» του Αρτεμισίου

Κάποτε στην Αρχαία Αθήνα, ζούσε ο Αριστόβουλος, ο οποίος είχε ένα άλογο τον Άρη. Ήταν αχώριστοι και πήγαιναν παντού μαζί. Στις μάχες, σε αγώνες ιππασίας, παντού!

Μια μέρα λοιπόν προέκυψε μια μάχη στο Ναύπλιο και ο Αριστόβουλος με το άλογό του έπρεπε να φύγουν αμέσως για τη μάχη. Αφού ετοιμάστηκαν βάζοντας πανοπλίες και παίρνοντας τα απαραίτητα πράγματα, έφυγαν. Μετά από ώρες καλπάζοντας στα βουνά έφτασαν στον χώρο της μάχης. Οι εικόνες που αντίκρισαν τα μάτια του Αριστόβουλου ήταν τρομακτικές, αλλά χωρίς να διστάσει, μπήκε στη μάχη. Ακολούθησαν ώρες δύσκολες όχι μόνο για τον Αριστόβουλο αλλά για όλους. Παρόλα αυτά, ο Αριστόβουλος με τον Άρη έκαναν ό,τι έπρεπε με επιτυχία, όπως κάθε φορά. Αφού πέρασαν μέρες μάχης, είχαν εξαντληθεί, αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς, οπότε συνέχισαν να πολεμούν. Ενώ πολεμούσαν ένα βέλος πέτυχε τον Άρη στην κοιλιά. Με το που το κατάλαβε αυτό ο Αριστόβουλος, προσπάθησε να βγάλει τον Άρη από τη μάχη. Τα κατάφερε και βγήκαν σε ένα δάσος. Εκεί συνειδητοποίησε ότι δεν είχε ελπίδες ο Άρης και άρχισε να κλαίει καθώς τον είχε πάρει αγκαλιά.

Είχαν περάσει πέντε χρόνια από αυτό το συμβάν και ο Αριστόβουλος δεν το είχε ξεπεράσει. Σκεφτόταν το άλογό του και κατηγορούσε τον εαυτό του για ό,τι είχε γίνει. Θεωρούσε πως αν δεν πήγαιναν στη μάχη, θα ήταν μαζί, όπως παλιά. Έτσι, για να τιμήσει τη φιλία τους και να κρατήσει ζωντανή τη μνήμη του, αποφάσισε να του φτιάξει ένα άγαλμα. Είναι φανερό ότι ανάμεσα σε έναν άνθρωπο και ένα ζώο μπορεί να υπάρξει αληθινή φιλία και παντοτινή αγάπη.

Αβράμη Ελένη

Παιχνίδια με τη γάτα

Η Λουσία ζούσε στην αρχαία Ιταλία με τον αγαπημένο της γάτο, τον Νέρωνα. Ήταν αχώριστοι, περνούσαν τις μέρες τους εξερευνώντας την ύπαιθρο και παίζοντας έξω. Μια μέρα, ενώ ήταν έξω για μια βόλτα, ο Νέρων εντόπισε ένα μικρό πουλί πιασμένο σε έναν θάμνο. Χωρίς δισταγμό, ο Νέρων ξεκίνησε τη δράση και έσωσε το πουλί από τη δύσκολη θέση του. Η Λουσία ήταν πανευτυχής για τη γενναιότητα και την καλοσύνη του Νέρωνα προς το πουλί. Καθώς επέστρεφαν στο σπίτι, συνάντησαν ένα νεαρό αγόρι που ονομαζόταν Μάρκος.

Εντυπωσιάστηκε από την ηρωική πράξη του Νέρωνα και ο Μάρκος την ρώτησε αν μπορούσε να τον χαϊδέψει. Αν και η Λουσία ήταν διστακτική στην αρχή, ο Νέρων φαινόταν να συμπαθεί τον Μάρκο, κι έτσι συμφώνησε. Ο Μάρκος πέρασε λίγο χρόνο παίζοντας με τον Νέρωνα και γνωρίζοντας τη Λουσία. Πριν φύγει, έδωσε στη Λουσία ένα μικρό κουβάρι από νήμα. Εξήγησε ότι του το είχε δώσει η μητέρα του και ήθελε η Λουσία να το έχει ως ένδειξη της εκτίμησής του για τη γενναιότητα του Νέρωνα. Η Λουσία συγκινήθηκε από τη χειρονομία του Μάρκου και τον ευχαρίστησε για το δώρο. Εκείνη και ο Νέρων λάτρεψαν το κουβάρι από νήμα ως υπενθύμιση της καλοσύνης που είχαν συναντήσει στις περιπέτειές τους.

Συχνά σκέφτονταν τον Μάρκο και την όμορφη πράξη γενναιοδωρίας που τους είχε δείξει. Ο δεσμός του Νέρωνα και της Λουσίας έγινε πιο δυνατός και συνέχισαν να εξερευνούν μαζί την ύπαιθρο, αναζητώντας νέες περιπέτειες και νέους φίλους. Ο Νέρων έγινε πιο κοινωνικός και άρχισε να πλησιάζει άλλους ανθρώπους χωρίς δισταγμό, κάτι που έφερε ένα νέο επίπεδο χαράς στη ζωή της Λουσίας. Ένωθε ευγνώμων που είχε δίπλα της έναν τόσο πιστό και στοργικό φίλο.

Με τον καιρό, η Λουσία και ο Νέρων διασταυρώθηκαν ξανά με τον Μάρκο. Ήταν ευχαριστημένος που έβλεπε πόσο είχε μεγαλώσει ο Νέρων και ήταν χαρούμενος που είχε κάνει τόσο καλούς φίλους. Ο Νέρων άφησε μάλιστα τον Μάρκο να τον χαϊδέψει χωρίς δισταγμό, δείχνοντας πόσο πολύ είχε αλλάξει από την πρώτη φορά που συναντήθηκαν. Η Λουσία και ο Νέρων συνέχισαν να εξερευνούν την ύπαιθρο μαζί, αγαπώντας τις αναμνήσεις των περιπετειών τους και την καλοσύνη του νέου τους φίλου, Μάρκου. Έμαθαν ότι οι μικρές πράξεις καλοσύνης μπορούν να έχουν μεγάλο αντίκτυπο στους άλλους και μπορούν να κάνουν τον κόσμο πιο όμορφο.

Ανδριόπουλος Αλέξης

Ο ΤΖΟΚΕΪ ΤΟΥ ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΥ

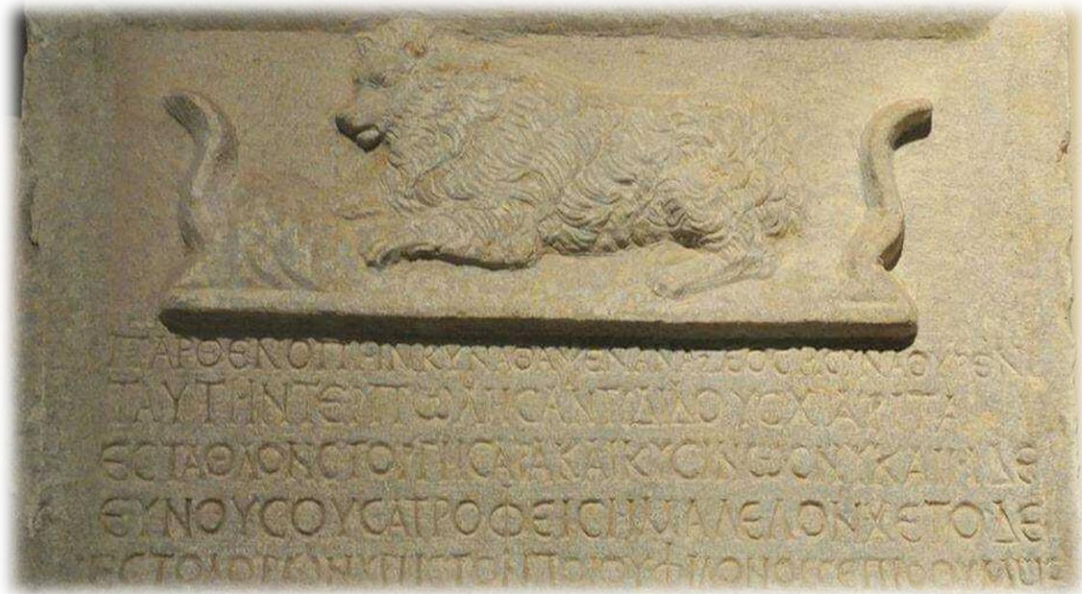
Κάποτε ένα παιδί με το όνομα Αριστοτέλης, γιος ενός γνωστού Ευγενούς. Του χαρίστηκε έως δώρο ένα άλογο με το όνομα Αλκιβιάδης. Το παιδί λάτρευε το άλογο με αποτέλεσμα να μην μπορεί να το αποχωριστεί. Όταν ο Αριστοτέλης ήταν έφηβος έκανε διάφορους αγώνες με το άλογο του. Πάντα νικούσαν ο Αριστοτέλης και ο Αλκιβιάδης δεν είχαν χάσει αγώνα.

Μια μέρα ο Αριστοτέλης πήγε να εξασκηθεί με το άλογο του γιατί είχε να κάνει τον πιο δύσκολο αγώνα της ζωής του. Αλλά όταν πήγε προς τον Αλκιβιάδη, τον είδε πεσμένο στο πάτωμα άρρωστο. Το παιδί έτρεξε γρήγορα να φωνάξει για βοήθεια. Ένας σοφός του είπε πως θα έπρεπε να πάρει το άλογο του και να πάει στην Αθήνα για να βρει ένα θεραπευτικό βότανο.

Αυτό κι έγινε ο νεαρός το ανακοίνωσε στον πατέρα του, πήρε το άλογο και έφυγε για την Αθήνα. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού το άλογο ζοριζόταν πολύ όποτε ο Αριστοτέλης αποφάσισε να σταματήσουν κοντά στην Θήβα. Αφού βρήκε έναν ντόπιο εκεί να τον φιλοξενήσει, άρχισε να λέει στο άλογο ποσό πολύ το αγαπούσε και να κάνει υπομονή γιατί δεν θα μπορούσε να τον χάσει. Εκείνη την στιγμή ο νοικοκύρης του σπιτιού τον φώναξε να δειπνήσει μαζί του. Ο Αριστοτέλης σκούπισε τα δάκρυα του, φίλησε γλυκά το άλογο στο κεφάλι και πήγε να δειπνήσει.

Το επόμενο πρωί σηκώθηκε από τα χαράματα και έφυγε. Το βράδυ είχε φτάσει στην Αθήνα. Μέσα στον πανικό του έψαχνε έναν σοφό για να πάρει το βότανο επειγόντως διότι ο Αλκιβιάδης γινόταν όλο και χειρότερα, με το ζόρι περπατούσε. Ο νεαρός βρήκε το βότανο και θεράπευσε το αγαπημένο του άλογο. Μετά από μία εβδομάδα το άλογο είχε γίνει καλά όποτε ο Αριστοτέλης αποφάσισε να επιστρέψει πίσω στην Εύβοια. Μόλις έφτασε, τον υποδέχτηκαν όλοι με χαρά αλλά δεν τον ένοιαζε. Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν πως ο Αλκιβιάδης ήταν πλέον καλά.

Βέττα Στελίνα

Δύο αχώριστοι σύντροφοι

Πέρασε καιρός από τότε, αλλά ακόμα ένιωθε τα δάκρυα να καίνε το πρόσωπό του. Κάθε μέρα καθόταν στην επιτύμβια στήλη που έφτιαξε για τη σκυλίτσα του. Είχε πεθάνει πριν από τρεις μήνες από βαθιά γεράματα έχοντας ζήσει δεκαπέντε αξέχαστα χρόνια με το αφεντικό της.

Την είχε βρει νεογέννητο κουτάβι ένα πρωινό, καθώς πήγαινε να οργώσει το χωράφι του στη Μυτιλήνη. Η μητέρα του το είχε εγκαταλείψει, γιατί ήταν άρρωστο προτιμώντας να φροντίσει τα υπόλοιπα υγιή σκυλάκια. Δεν δίστασε να το πάρει σπίτι του και να το φροντίσει. Πίστευε πως σε λίγες μέρες, που θα έβρισκε τις δυνάμεις του, θα το επέστρεφε στη μητέρα του έχοντας σώσει μια μικρή ζωούλα. Καθώς οι μέρες πενούσαν, το κουτάβι γινόταν όλο και καλύτερα. Ήρθε λοιπόν η μέρα που έπρεπε να το επιστρέψει στη μητέρα του. Αυτό που δεν περίμενε όμως, ήταν ότι το κουτάβι, μόλις εκείνος το άφησε δίπλα στα αδελφάκια του και πήρε τον δρόμο επιστροφής, θα τον ακολουθούσε γαβγίζοντάς του και θα τον συνόδευε μέχρι το σπίτι του. Ήταν γραφό ότι ο άνθρωπος και το ζώο θα ζούσαν μαζί σαν αχώριστοι σύντροφοι. Τη σκυλίτσα την ονόμασε Παρθενόπη εμπνεόμενος από τη γνωστή Σειρήνα στην Οδύσσεια.

Από εκείνη τη μέρα ξεκίνησε μια κοινή ζωή γεμάτη τρυφερότητα, παιχνίδια, φροντίδα και αφοσίωση. Ο άνθρωπος ανακάλυψε πως η τετράποδη φίλη του είχε όλα τα προσόντα που ο μύθος αποδίδει στα σκυλιά. Του θύμιζε τη σχέση του Οδυσσέα με τον σκύλο του, τον Άργο, ο οποίος τον αναγνώρισε μετά από είκοσι χρόνια και μάλιστα μεταμφιεσμένο.

Όμως ο χρόνος πέρασε γι' αυτούς φέρνοντας την αρρώστια και τη φθορά. Μια μέρα η Παρθενόπη πέθανε αφήνοντας τον κύριό της απαρηγόρητο. Γι' αυτόν η ομορφιά της ζωής και η αγάπη ήταν συνδεδεμένα με τη σκυλίτσα του. Θέλοντας να κρατήσει τη μορφή της πάντα ζωντανή έδωσε εντολή στον καλύτερο τεχνίτη του νησιού να φτιάξει μια επιτύμβια στήλη. Έτσι, μέσα από το άψυχο μάρμαρο ζωντάνευσε η κάθε στιγμή που είχαν περάσει οι δυο τους.

Άργος ο σκύλος του Οδυσσέα.

Βικ Μαρίνα

(ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ)

ΕΠΑΙΝΟΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Ο τζόκεϋ του Αρτεμισίου

Κάποτε, στην αρχαία Αθήνα, ζούσε ένα αγοράκι, ο Αντίμαχος. Καταγόταν από φτωχή οικογένεια. Οι γονείς του δούλευαν σε ένα πλουσιόσπιτο. Όταν ο Αντίμαχος έγινε δώδεκα χρονών, οι γονείς του αποφάσισαν να δουλέψει μαζί τους. Το αγόρι γνωρίζοντας την κατάσταση της οικογένειάς του, δέχτηκε και το επόμενο πρωινό πήγε μαζί τους στο σπίτι.

Πρώτη φορά έβλεπε τόση πολυτέλεια και πλούτο. Όμως αυτό που του κίνησε το ενδιαφέρον ήταν το άλογο, που είχαν στον στάβλο έξω από το σπίτι. Μόλις το είδε, το ερωτεύτηκε, ένιωσε πως ήταν το κατάλληλο άλογο για εκείνον και ήθελε να το αποκτήσει. Τότε λοιπόν σκαρφίστηκε ένα σχέδιο. Το βράδυ πήγε στο σπίτι των πλουσίων, πήρε το άλογο και έφυγαν μακριά. Το επόμενο πρωί οι γονείς έψαχναν το αγοράκι και οι αφέντες τους έψαχναν το άλογό τους.

Τους είδε ένας κτηνοτρόφος λίγο πιο έξω από την πόλη και τους πήγε κατευθείαν στην Αθήνα. Μόλις τον αντίκρισαν οι γονείς του, έτρεξαν και τον αγκάλιασαν σφιχτά λέγοντάς του πως ανησύχησαν πολύ για εκείνον. Από την άλλη όμως οι ιδιοκτήτες του αλόγου τον υποχρέωσαν να δώσει πίσω το άλογο και να μην ξαναπατήσει το πόδι του στον στάβλο τους. Τότε, ο Αντίμαχος τους είπε πως είχε ιδιαίτερο δεσμό με το άλογο και πως θα έκανε τα πάντα για το πάρει πίσω. Οι αφέντες του τού είπαν πως αν ήθελε να το πάρει πίσω έπρεπε να το πληρώσει. Το αγόρι ήξερε πως οι γονείς του δεν είχαν την οικονομική άνεση για να το πληρώσουν, οπότε σκέφτηκε έναν άλλο τρόπο. Στην πόλη θα γινόταν ένας αγώνας ιππασίας σε λίγες μέρες. Τους είπε, λοιπόν, πως αν κέρδιζε τον αγώνα να έπαιρνε πίσω το άλογο. Συμφώνησαν με χαρά, καθώς δεν πίστευαν πως ένα δωδεκάχρονο αγόρι μπορούσε να νικήσει έναν τόσο μεγάλο αγώνα.

Την μέρα του αγώνα, το αγόρι είχε αγωνία, μόλις όμως έφτασε στην τόπο διεξαγωγής του αγώνα, είδε το άλογο και του έφυγε το άγχος. Ήταν αποφασισμένος! Τόσο, που τελικά κέρδισε τον αγώνα. Όλοι είχαν μείνει έκπληκτοι κοιτάζοντας το ενθουσιασμένο πλέον αγόρι. Τότε ο ιδιοκτήτης του αλόγου, με δάκρυα στα μάτια, έδωσε το βραβείο στον Αντίμαχο. Από εκείνη την στιγμή το άλογο ήταν πλέον δικό του.

Πέρασαν χρόνια μαζί, αντιμετωπίζοντας διάφορες περιπέτειες, ώσπου το άλογο πέθανε. Ο ενήλικας, πλέον, Αντίμαχος αισθάνθηκε βαθιά θλίψη. Όμως για να το τιμήσει αποφάσισε να του φτιάξει ένα άγαλμα, που δυστυχώς δεν έφτασε ποτέ στα χέρια του. Ο τεχνίτης που είχε αναλάβει να το φτιάξει, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του, για να το παραδώσει στον Αντίμαχο, χάθηκε σε ναυάγιο μαζί με το πολύτιμο αυτό άγαλμα.

Η σκυλίτσα η Παρθενόπη

Τον 2ο αιώνα μ.Χ., ένα μικρό αγόρι με σοβαρά προβλήματα όρασης επιθυμούσε απίστευτα να αποκτήσει ένα κουταβάκι. Στα δέκατα γενέθλιά του, ο πατέρας του του πήρε δώρο ένα νεογέννητο σκυλάκι. Όταν του το έδωσε, άρχισε να κλαίει από χαρά κάνοντας όνειρα για το ότι πλέον θα είχε μια μόνιμη παρέα, η οποία θα τον βοηθούσε κυρίως στο να μετακινείται!

Την επόμενη κιόλας μέρα, ο μικρός βρήκε ένα ταιριαστό όνομα για τη σκυλίτσα! Αποφάσισε να την ονομάσει Παρθενόπη, όπως ακριβώς έλεγαν τη φανταστική του κολλητή, τη μόνη που «μπορούσε να δει» και τη φανταζόταν ως την ομορφότερη και γλυκύτερη κοπέλα που μπορούσε να τον καταλαβαίνει. Πίστευε πως πλέον αυτή η κοπέλα θα ταυτιζόταν με τη νέα καλύτερή του φίλη!

Με το πέρασμα του καιρού, το αγόρι μπορούσε να εκμυστηρεύεται όλες του τις σκέψεις στην Παρθενόπη και εκείνη με τους τρόπους της, όπως τα χάρδια, να τον βοηθάει. Επίσης, άρχισε να την εμπιστεύεται τόσο, που κρατώντας την από το λουρί, έβγαινε έξω μόνος του! Την αγαπούσε περισσότερο από οτιδήποτε στον κόσμο.

Μια μέρα, που βγήκαν για τον καθιερωμένο τους περίπατο, το αγόρι συνάντησε έναν φίλο του. Όσο μιλούσαν, η σκυλίτσα παρατήρησε μια γάτα και ξέφυγε από το χέρι του παιδιού τρέχοντας. Τότε άκουσαν το απότομο φρενάρισμα μιας άμαξας... Το μοιραίο είχε συμβεί. Η άμαξα στο πέρασμά της παρέσυρε στις ρόδες της την πολύτιμη φίλη του αγοριού. Άρχισε να κινείται προς τον τρομαχτικό ήχο ρωτώντας τον φίλο του αν συνέβη αυτό που νόμισε και εκείνος με μεγάλη απελπισία τον διαβεβαίωσε... Με λυγμούς άρχισε να θρηνεί μπροστά της.

Για να την τιμήσει, αποφάσισε να κάνει κάτι ιδιαίτερο, μια επιτύμβια στήλη. Το αγόρι ζήτησε να του σκαλίσουν μια πλάκα, στην οποία έγραψαν συγκινητικά λόγια. Ένωθε πως ακόμα ήταν δίπλα του, γιατί αν πραγματικά αγαπάς κάποιον ακόμα και αν δεν ζει, ζει στην καρδιά σου και δεν πεθαίνει ποτέ!

Η αγάπη του για εκείνη, που είχε αποτυπωθεί στην πλάκα, έμεινε ζωντανή μέχρι και σήμερα ως μία από τις δυνατότερες φιλίες ανθρώπου και ζώου!

Γεροδήμου Έλενα

(ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ)

ΕΠΑΙΝΟΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Παιχνίδια με τη γάτα

Η κάθε σχέση μεταξύ ανθρώπου και ζώου έχει πολλές διαφορετικές έννοιες για τον καθένα.

Κάποτε ήταν μια γυναίκα, η Ναυσικά. Η Ναυσικά ήταν πολύ όμορφη και περιζήτητη και ήταν η όμορφη της γειτονιάς. Ήταν πλούσια και ενώ είχε ό,τι ζητούσε, δεν ήταν σχεδόν ποτέ χαρούμενη και ευτυχισμένη από τη ζωή. Ζούσε μόνη της και οι μόνοι άνθρωποι που συναναστρεφόταν μέσα στο σπίτι της ήταν οι δούλοι της.

Η Ναυσικά ήταν πολύ ανοιχτόμυαλη και έξυπνη. Διάβαζε πολλά βιβλία κατά τη διάρκεια της ημέρας. Μέχρι που κάποια μέρα πήρε απόφαση να αλλάξει τη καθημερινότητά της, μέχρι να περάσει καλά και εκείνη. Έτσι, βγήκε έξω και πήγε να περπατήσει στη πόλη, όπου ζούσε. Στον δρόμο της συνάντησε μια μικρή αδέσποτη γάτα. Της άρεσε πολύ, αλλά μόλις πρόσεξε πως ήταν σχετικά αδύνατη, τη λυπήθηκε και αποφάσισε να τη πάρει μαζί της.

Όταν φτάσανε σπίτι, η Ναυσικά την περιποιήθηκε πολύ και ένωσε χαρά που πρόσφερε κάτι. Μόλις τελείωσε, η γάτα ακόμη δεν ήταν ευχαριστημένη. Η Ναυσικά παραξενεμένη από τη συμπεριφορά της γάτας, προσπάθησε με πολλούς τρόπους να την κάνει να νιώσει οικεία, χωρίς αποτέλεσμα. Όσπου κάποια στιγμή, ένας δούλος της Ναυσικάς βρήκε κάπου ένα κουβάρι και τη ρώτησε αν το χρειάζεται. Η Ναυσικά τον ευχαρίστησε και το πήρε για να το δώσει στη γάτα. Ύστερα είχε εξαντληθεί αρκετά με αυτό το θέμα για εκείνη τη μέρα και πήγε να κοιμηθεί. Την επόμενη μέρα, από την ώρα που ξύπνησε, η γάτα ήταν πολύ χαρούμενη και ήταν συνέχεια με το κουβάρι της.

Από τότε ήταν και οι δύο δεμένες και ευχαριστημένες. Η Ναυσικά είχε πετύχει επιτέλους τον στόχο της, που ήταν να είναι χαρούμενη, γιατί περνούσε καλά με τη γάτα και ήταν ψυχικά ικανοποιημένη που βοήθησε μια ταλαιπωρημένο ζώο.

Γιαννακοπούλου Αναστασία

Η σκυλίτσα η Παρθενόπη

Πέρασαν περίπου δύο χρόνια από τότε που η σκυλίτσα μου, η Παρθενόπη έφυγε από τη ζωή. Τώρα όμως έχω αρχίσει να το συνειδητοποιώ, την αγαπούσα πολύ και η απώλειά της μου είναι τεράστια.

Την Παρθενόπη την γνώρισα όταν ήταν κουτάβι. Όλα άρχισαν ένα κρύο χειμωνιάτικο πρωινό, καθώς περπατούσα είδα ένα κουτάβι τραυματισμένο στην άκρη του δρόμου. Τότε χωρίς καν να το σκεφτώ την μάζεψα και πήγα τρέχοντας πίσω στο σπίτι, της έπλυνα τα τραύματα και τα κάλυψα με ένα κομμάτι ύφασμα έπειτα της έδωσα κάτι να φάει και να πιει. Όταν νύχτωσε πήγα για ύπνο. Το επόμενο πρωί, όταν ξύπνησα είχε έρθει δίπλα στο κρεβάτι, αλλά δεν ήταν πια ένα φοβισμένο κουτάβι. Ήταν ένα κουτάβι που το βλέμμα του ήταν γεμάτο αγάπη. Έτσι αποφάσισα να τη κρατήσω και να της δώσω το όνομα Παρθενόπη.

Τα χρόνια πέρασαν και δεν έβλεπα την Παρθενόπη σαν κατοικίδιο αλλά σαν οικογένεια κάτι το οποίο μου έλειπε, γιατί έχασα την γυναίκα και το παιδί μου στην γέννα. Η ζωή μου δεν θα ήταν η ίδια χωρίς αυτήν, όλα θα ήταν διαφορετικά και αυτό που θα κυριαρχούσε θα ήταν η μοναξιά. Η Παρθενόπη έδωσε χρώμα στη ζωή μου.

Όμως όπως όλα τα καλά και αυτό είχε ένα τέλος. Η Παρθενόπη και εγώ γεράσαμε μαζί. Η Παρθενόπη όμως όσο πήγαινε έχανε την διάθεση της και το κέφι της. Είχα καταλάβει ότι δεν θα άντεχε πολύ. Δυστυχώς έτσι έγινε, δεν πέρασε μια βδομάδα και η Παρθενόπη με άφησε. Μπορεί να στεναχωρήθηκα, αλλά θα την θυμάμαι με χαρά, γιατί όπως την έσωσα εγώ από τον δρόμο αυτή με έσωσε από τη μοναξιά. Έτσι, αποφάσισα να πω σε έναν γλύπτη να της φτιάξει μια επιτύμβια στήλη ως βραβείο για την αγάπη που μου έδειξε.

Γκουμίτσα Αριάδνη

Ο Δημήτρης και ο Ευτύχης

Πριν από πολλούς αιώνες, σε ένα χωριό κοντά στην αρχαία Αθήνα ζούσε ένα αγόρι το οποίο ονομαζόταν Δημήτρης. Ο Δημήτρης είχε μια ιδιαίτερη αγάπη στα ζώα και ήθελε πολύ να έχει ένα δικό του ξεχωριστό κατοικίδιο.

Μια ημέρα τον ξύπνησε η μητέρα του λέγοντας του ότι τους πόλεμος ξεκίνησε και ότι έπρεπε να φύγουν. Ο Δημήτρης τους δεν ήθελε να αφήσει πίσω τους φίλους του, το σπίτι του και όλους του ανθρώπους που γνώριζε. Έπρεπε τους, γιατί αν μένανε εκεί μπορεί να πέθαιναν. Ο Δημήτρης, αφού μάζεψε τα πράγματά του, έφυγε κρυφά με την μητέρα του.

Όταν σχεδόν είχαν καταφέρει να αποδράσουν, ένας πολεμιστής της αντίπαλης φυλής, έπιασε τη μαμά του Δημήτρη και μόνο ο Δημήτρης κατάφερε να σωθεί.

Ο Δημήτρης δεν ήξερε τι να κάνει, όταν ξαφνικά ένα άλογο εμφανίστηκε στο δρόμο του και τους αποφάσισε να το σταματήσει και να το καβαλήσει, ώστε να γλιτώσει από τους πολεμιστές της αντίπαλης φυλής. Το άλογο είχε σώσει τον Δημήτρη. Μετά από αυτό ο Δημήτρης αποφάσισε να κατασκηνώσει μέσα στο δάσος μαζί με το άλογο. Δεν είχε αποφασίσει ακόμα πώς θα το ονόμαζε. Ήθελε να περάσει περισσότερο χρόνο μαζί του, ώστε να έβρισκε όνομα.

Ο καιρός πέρασε και μετά τη φυλάκιση της μητέρας του ο Δημήτρης ήταν πολύ στεναχωρημένος. Αλλά το άλογο τον είχε αγαπήσει, οπότε φρόντιζε να τον βοηθάει να ξεφύγει από δύσκολες καταστάσεις και να τον συμπονάει. Μετά από όλα αυτά που είχε κάνει το άλογο για να τον βοηθήσει, ο Δημήτρης αποφάσισε να το ονομάσει Ευτύχη. Κατέληξε σε αυτό το όνομα, γιατί το άλογο αυτό έφερνε μόνο ευτυχία στη ζωή του και μετά από τους τους περιπέτειες τους ήταν αχώριστοι.

Ο Ευτύχης μετά από λίγα χρόνια πέθανε καθώς ήταν σε μεγάλη ηλικία, αλλά η ιστορία τους έδωσε έμπνευση στον Αχιλλέα, έναν σπουδαίο καλλιτέχνη της αρχαιότητας, ο οποίος έφτιαξε ένα άγαλμα με τον Ευτύχη και τον Δημήτρη. Έτσι, κατά κάποιον τρόπο η ιστορία τους θα μείνει για πάντα.

Καρατζά Στέλλα

Το ταξίδι του Αλέξανδρου στη χρονομηχανή

2.100 μ.Χ. Εποχή της 5ης Μεγάλης Τεχνολογικής Επανάστασης. Ο Αλέξανδρος ανυπομονεί να περιηγηθεί στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Αθήνας. Είχε ακούσει ότι σε όλα τα μουσεία πλέον σε κάθε μεγάλη αίθουσα υπάρχει ένα δωμάτιο με μία χρονομηχανή που κάθε επισκέπτης μπορεί να μεταφερθεί στον τόπο και τον χρόνο του εκθέματος που θαύμαζε.

Ο Αλέξανδρος περνώντας από την πρώτη κεντρική αίθουσα στο βάθος του διαδρόμου αντίκρισε ένα μπρούτζινο άγαλμα με έναν νεαρό αναβάτη πάνω στο αλόγο του. Κατευθείαν στο μυαλό τού ήρθε το δικό του αλόγο, ο Βουκεφάλας, που είχαν στο χωριό η γιαγιά και ο παππούς του και τους βοηθούσε στις καθημερινές δουλειές. Αυτή η ανάμνηση ήταν αρκετή, για να μπει στη χρονομηχανή και να ανακαλύψει την ιστορία αυτού του μικρού αναβάτη και του αλόγου του.

Η τηλεμεταφορά στο παρελθόν ήταν εντυπωσιακή. Ο Αλέξανδρος βρέθηκε στα 142 π.Χ. στην περιοχή του Αρτεμισίου στη Βόρεια Εύβοια. Αντίκρισε ένα μικρό αγόρι να τρέχει ανέμελο στο λιβάδι και να παίζει κρυφτό με τα αδέρφια του. Στην προσπάθειά του να κρυφτεί πίσω από κάτι ψηλούς θάμνους άκουσε κλάμα ζώου. Πήγε κοντά και είδε ένα αλόγο με πλούσια καφετιά χείτη να είναι πεσμένο στο χώμα έχοντας δύο μεγάλα αγκάθια στα πίσω πόδια του. Το μικρό αγόρι άφησε το παιχνίδι και με αργές κινήσεις αφαίρεσε από τα πόδια του αλόγου τα αγκάθια. Είχε ακούσει ότι για να επουλωθούν οι πληγές τρίβουμε πάνω τους διάφορα βοτάνια. Αυτό και έκανε!

Από εκείνη τη μέρα το αγόρι και το αλόγο έγιναν αχώριστοι φίλοι. Ήταν θέμα χρόνου ο νεαρός να ιππεύσει το αλόγο και να νιώσει την αίσθηση ελευθερίας τρέχοντας στους αγρούς πάνω στον φίλο του. Όσπου μία μέρα, ο μικρός αναβάτης άκουσε ότι θα γίνονταν αγώνες ιππασίας στο χωριό του με έπαθλο ένα στεφάνι ελιάς. Ο Αλέξανδρος τότε τηλεμεταφέρθηκε απευθείας στην ημέρα των αγώνων. Ο νεαρός με το σήμα της έναρξης κάλπαζε μαζί με το αλόγο του προς το τέρμα. Τελικά, το αγόρι ανακηρύχθηκε ο νεαρότερος νικητής σε αγώνα ιππασίας. Προς τιμήν αυτής της αναπάντεχης νίκης ένας διάσημος γλύπτης έφτιαξε ένα χυτό άγαλμα αλόγου με αναβάτη.

Κεμενές Σταμάτης

(ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ)

ΕΠΑΙΝΟΣ

Ιστορίες που αφηγούνται τα μνημεία του αρχαίου πολιτισμού

Σε ένα μικρό χωριό στα παράλια της αρχαίας Ελλάδας ζούσε ένας νεαρός που λεγόταν Άτλας. Ο Άτλας ήταν πάντα μια μοναχική φιγούρα, που πάλευε να βρει τη θέση του στον κόσμο. Παρά τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε, δεν έχασε ποτέ την αγάπη του για τα ζώα. Αυτά, του πρόσφεραν μια αίσθηση άνεσης και συντροφικότητας. Έτσι, περνούσε τις μέρες του παίζοντας με τα αδέσποτα που τριγυρνούσαν στους δρόμους και φροντίζοντας, με κάθε τρόπο, τα τραυματισμένα που έβρισκε.

Μια μέρα, ενώ περπατούσε στην ακτή, ο Άτλας έπεσε πάνω σε μια όμορφη νεαρή κοπέλα που ονομαζόταν Θέμις. Η Θέμις έπαιζε με τη γάτα της και όταν άκουσε τον Άτλαντα να πλησιάζει το βλέμμα της στράφηκε προς αυτόν. Ο Άτλας, είχε πάντα μαζί του φαγητό για τα αδέσποτα, αλλά και μια μικρή μπάλα, ώστε να παίζει μαζί τους όποτε είχε χρόνο. Έτσι, θεώρησε σωστό να προσφέρει στη Θέμιδα την μπάλα, ώστε να παίξει και εκείνη με τη γάτα της. Αυτή λοιπόν, ήταν η αρχή μιας μοναδικής φιλίας.

Οι δύο τους, περνούσαν πολλές ώρες μαζί, μιλώντας και γελώντας καθώς περιφέρονταν στην ύπαιθρο. Η αγάπη τους για τα ζώα, τους έφερνε ακόμα πιο κοντά και ο Άτλας βρήκε στη Θέμιδα τη συντροφιά που του έλειπε τόσο καιρό.

Ήξερε, λοιπόν, ότι ήθελε να κάνει κάτι ξεχωριστό για την Θέμιδα, ώστε να της δείξει πόσο εκτιμούσε τη φιλία της. Έτσι, της έκανε δώρο ένα ερυθρόμορφο αγγείο το οποίο έφτιαξε μόνος του. Το αγγείο, απεικόνιζε έναν νεαρό άνδρα να προσφέρει σε μια κοπέλα μια μπάλα, καθώς εκείνη έπαιζε με τη γάτα της, όπως ακριβώς έκαναν την ημέρα που συναντήθηκαν.

Αρκετούς αιώνες μετά, το αγγείο αυτό βρέθηκε στην Κάτω Ιταλία και βρίσκεται πλέον σε μουσείο της Αυστραλίας.

Κεροπούλου Σιώνα

Ο ιππέας του Αρτεμισίου

Η σχέση ζώου και ανθρώπου ήταν και θα είναι πάντα ένας από τους πιο ισχυρούς δεσμούς. Από τα αρχαία χρόνια οι άνθρωποι δένονταν με κατοικίδια ή ακόμα και άγρια ζώα. Πολλές φορές αυτές οι «διαφορετικές» φιλίες υλοποιήθηκαν σε αγάλματα, όπως ο περήφανος ιππέας του Αρτεμισίου.

Ο συγκεκριμένος μικρός ιππέας δεν είναι παρά ένα μικρό παιδί που καβαλά το άλογό του. Φαντάζομαι πως το αγόρι είναι ονειροπόλο. Θέλει να ταξιδεύσει στον κόσμο, να δει τόπους μαγικούς, να φτάσει μακριά από το μικρό του σπίτι. Η μητέρα του ανησυχεί για το άπειρο παιδί της και δεν το αφήνει. Το αγόρι όμως είναι πεισματάρικο. Θέλει ελευθερία. Έτσι, ένα χάραμα το παίρνει απόφαση, φεύγει μακριά από εκεί. Παίρνει το άλογο του πατέρα του και καλπάζει μακριά κόντρα στις αχτίδες του ήλιου, αφήνοντας όλα του τα υπάρχοντα πίσω στη μικρή καλύβα των στοργικών γονιών του. Μπορεί να μην έχει υλικά πράγματα μαζί του, αλλά κουβαλάει χαρά, απειρία και εμπιστοσύνη. Χαρά για την ελευθερία, για το άλογο που τρέχει στα πράσινα λιβάδια, απειρία για τις δυσκολίες που ένα ταξίδι επιφυλάσσει. Μα πάνω απ' όλα, εμπιστοσύνη προς τον κόσμο. Εμπιστοσύνη προς την Μητέρα γη, στη φύση, προς το άλογό του. Εμπιστεύεται τη φύση να τον προστατεύσει, να τον οδηγήσει. Πίσω στο Αρτεμίσιο οι γονείς του αγοριού έχουν φάει τον κόσμο να βρουν τον γιο τους. Μαζί με το υπόλοιπο χωριό αναποδογυρίζουν κάθε πέτρα, ανεβαίνουν κάθε δέντρο. Αλλά κανένα αποτέλεσμα. Τρελή από στεναχώρια η μητέρα δεν μπορεί να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Μα το μικρό αγόρι δεν ήξερε τι συνέβαινε στον τόπο του. Εκείνος, αντίθετα, μεθυσμένος από χαρά έτρεχε μαζί με το αγαπημένο του άλογο σε παραλίες με άσπρη άμμο, δάση καταπράσινα από βλάστηση και λιβάδια σαν από παραμύθι.

Και ο μικρός δεν γύρισε. Κανείς δεν ξέρει τι απέγινε. Το μόνο σίγουρο είναι ότι γυρίζει τον κόσμο μαζί με τον καλύτερό του φίλο, το άλογό του. Ο δεσμός τους κράτησε για πάντα και συνεχίζει μέχρι και σήμερα.

Κλεώπα Αλκμήνη

(ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ)

ΕΠΑΙΝΟΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Ένα απρόσμενο «δώρο»

Τις περισσότερες φορές σε μια δύσκολη περίοδο της ζωής μας χρειαζόμαστε ένα στήριγμα, το οποίο θα μας βοηθήσει να ξεφύγουμε από αυτή και να βρούμε ό,τι είχαμε αφήσει πίσω μας, εκείνη τη ματιά που μας την άρπαξε ή την κάλυψε η θλίψη. Τώρα μπορεί να υπάρχουν ψυχολόγοι, που μας βοηθούν πάνω σε αυτά τα θέματα αλλά τότε...

Τότε στον 3ο αιώνα μ.Χ. τότε υπήρχε αγάπη, η οποία πήγαζε από τις ψυχές κάθε ζωντανού οργανισμού. Ο Φίλιππος τότε 16 χρονών έχασε τους γονείς του από μια αρρώστια της εποχής εκείνης και μόνος του στη ζωή βιάδιζε γεμάτος θλίψη, με συναισθήματα που ούτε στον χειρότερο εχθρό του δεν ευχόταν. Μέχρι που μια μέρα έτσι μοναχός που περπατούσε στο δάσος άκουσε έναν ήχο, ήχο γνώριμο αλλά όχι ανθρώπινο, έναν ήχο που του θύμιζε κάτι. Σήκωσε το δακρυσμένο βλέμμα του, αντίκρισε μια σκυλίτσα που σπάραζε από στεναχώρια, μια σκυλίτσα που του πέρασε τα συναισθήματα που νιώθει τόσο καιρό, όταν την κοίταξε του πέρασε μια κραυγή βοήθειας. Αυτή τη βοήθεια που αναζητούσε και αυτός αλλά δεν είχε από που να την πάρει. Αποφάσισε έτσι να την πάρει μαζί του και να της παρέχει ασφάλεια, φροντίδα και αγάπη. Καθώς πέρασαν οι μέρες, η σκυλίτσα μέσα από όλα αυτά τα παιχνίδια, τον απεριόριστο χρόνο που είχαν περάσει μαζί και τη φροντίδα που είχε λάβει, ανταπέδωσε την απεριόριστη αυτή αγάπη και στα χείλη του Φιλίππου ζωγραφιζόταν ξανά ένα καθημερινό χαμόγελο χάρη σε αυτήν, που δεν ήταν άνθρωπος, αλλά στην ψυχή του Φιλίππου ένας άγγελος.

Μία μέρα μετά από αρκετά χαρούμενα χρόνια, που η σκυλίτσα απεβίωσε, ο Φίλιππος στον τάφο της έγραψε μέσα από την κάρδια του· έγραψε για την αγάπη που του έδωσε και παρακίνησε τους ανθρώπους πάνω στο θέμα της αληθινής αγάπης μεταξύ ενός ανθρώπου και σκυλιού, έπειτα μόνος και κουρασμένος γύρισε σπίτι του ξάπλωσε και πήγε να βρει στα όνειρά του τη σκυλίτσα του σε ένα ταξίδι δίχως γυρισμό.

Κτιστοπούλου Χριστιάνα

Παιχνίδια με τη γάτα

Κάποτε σε μία πόλη της Ελλάδας άκουσα ότι ζούσε μια όμορφη κοπέλα, που το όνομα της ήταν Ναυσικά και η αγαπημένη της ασχολία ήταν να περνάει τον χρόνο της με την ζωηρούλα γατούλα της, την Κλεοπάτρα. Η Ναυσικά είχε και έναν παιδικό φίλο, τον Αριστείδη, ο οποίος έμενε στην ίδια γειτονιά. Επειδή της είχε μεγάλη αδυναμία και αγάπη αποφάσισε να φτιάξει κάτι για να την εντυπωσιάσει. Έτσι μετά από πολύ σκέψη και κόπο έφτιαξε ένα μπλε κουβάρι, ένα όμορφο παιχνίδι για τη γάτα της. Χαρούμενος έτρεξε στην Ναυσικά και πρόσφερε το δώρο του και αυτή τον αγκάλιασε και τον ευχαρίστησε. Ύστερα πέρασαν όλο το απόγευμα βλέποντας την Κλεοπάτρα να παίζει χαρούμενη με το κουβάρι της.

Η Ναυσικά έλαμπε από ευτυχία. Η γάτα της, η αγαπημένη της συντροφιά, είχε το δικό της παιχνίδι και αυτό τη γέμιζε χαρά. Η αγάπη της για τα ζώα ήταν μεγάλη, τα νοιαζόταν πολύ. Την άφησε για λίγο στο σπίτι κι έτρεξε στην αυλή να ταΐσει τα αδέσποτα. Γαβγίσματα και νιαουρίσματα γέμιζαν την αυλή. Τα γέλια χαράς της Ναυσικάς, που έπαιζε με τους τετράποδους φίλους της, ήταν βγαλμένα από την καρδιά.

Η ώρα πέρασε! Η Ναυσικά ξαναμπήκε στο σπίτι. «Ωιμέ! Κλεοπάτρα! Πώς έγινες έτσι; Μην κουνιέσαι, θα πνιγείς». Έτρεξε και χτύπησε την πόρτα του φίλου της η Ναυσικά τρομαγμένη και αγχωμένη λέγοντας ότι το γατάκι της μπλέχτηκε στο κουβάρι και κινδυνεύει. Τότε αμέσως έτρεξαν προς το σπίτι της, πήραν αγκαλιά την Κλεοπάτρα με μεγάλη προσοχή και με προσπάθεια το ξεμπέρδεψαν. Οι δυο φίλοι αγκαλιάστηκαν χαρούμενοι και ανακουφισμένοι που μπόρεσαν να σώσουν το ζωάκι τους. Η Ναυσικά αγάπησε ακόμα περισσότερο τον φίλο της για την τρυφερότητα και στοργή που έτρεφε για τα ζώα, το ίδιο όπως αυτή. Ύστερα ο Αριστείδης μετά από σκέψη ανακοίνωσε στη φίλη του ότι αποφάσισε να υιοθετήσει και αυτός ένα κατοικίδιο, έναν σκύλο. Διάλεξε ένα άσπρο γλυκό σκυλάκι που τον ονόμασε Δία. Από τότε η παρέα μεγάλωσε. Κάθε μέρα έβγαζαν παρέα τα κατοικίδια τους βόλτα. Οι τέσσερις φίλοι, μαζί και τα αδέσποτα της γειτονιάς ήταν χαρούμενοι. Όλοι ήξεραν πως άνθρωποι και ζώα συνυπάρχουν ειρηνικά.

Κωνσταντίνιδης Ανέστης

Ο Λεωνίδας και η Παρθενόπη

Πριν αρκετό καιρό στο λιμάνι της Μυτιλήνης, ενώ γύριζα από το ψάρεμα με τη βάρκα μου βρήκα μια παρατημένη και αβοήθητη σκυλίτσα.

Σκεφτόμουνα εδώ και καιρό να αποκτήσω ένα σκυλάκι, γιατί ήμουν μόνος μου και ήθελα μια παρέα, αλλά δεν είχα λεφτά να τη συντηρήσω, αφού με το ζόρι έβγαζα το δικό μου φαγητό. Μετά από λίγη σκέψη αποφάσισα να την πάω τελικά σπίτι. Την κουβάλησα στα χέρια, επειδή δεν μπορούσε να περπατήσει και όταν φτάσαμε σπίτι, την έπλυνα και την φρόντισα. Ήταν πολύ όμορφη και γλυκιά, με απαλό άσπρο τρίχωμα κι έτσι αποφάσισα να την βγάλω Παρθενόπη.

Η ζωή με την σκυλίτσα ήταν δύσκολη στην αρχή, γιατί μου έτρωγε τα πράγματα και το φαγητό. Όμως, όταν μεγάλωσε λίγο την έμαθα να μην κάνει ζημιές. Μετά από λίγο καιρό με περίμενε στο λιμάνι, όταν εγώ γύριζα με τη βαρκούλα και μετά πηγαίναμε μαζί στο σπίτι. Στην αρχή ήμασταν οι δυο μας, αλλά μετά από λίγο καιρό γνώρισα μια γυναίκα από το χωριό με την οποία αποφασίσαμε να παντρευτούμε και να κάνουμε οικογένεια. Έτσι κάναμε δύο παιδιά, ένα αγοράκι και ένα κοριτσάκι, που λάτρευαν την Παρθενόπη.

Μετά από ένα διάστημα η Παρθενόπη δεν ήταν πολύ καλά. Δεν έπαιζε με τα παιδιά, δεν έτρωγε και ήταν συνέχεια κουρασμένη. Εμείς, όμως, υποθέσαμε ότι δεν ήταν κάτι ανησυχητικό. Μια μέρα, λοιπόν, που γυρνούσα με τη βάρκα δεν με περίμενε στο γνωστό σημείο, που με περίμενε πάντα. Τότε ανησύχησα και κατευθείαν πήγα να τη βρω. Πήγα προς το σπίτι να δω αν είναι εκεί και τη βρήκα κάτω από ένα δέντρο στην αυλή του σπιτιού μας. Πλησίασα να δω αν είναι καλά και κατάλαβα ότι είχε πεθάνει.

Αργότερα ειδοποίησα τους υπόλοιπους της οικογένειας και το απόγευμα τη θάψαμε όλοι μαζί και παρήγγειλα ένα μαρμαρένιο άγαλμα για να το βάλω από πάνω της. Ήθελα για πάντα να τη θυμάμαι, γιατί μου έφερε τόση αγάπη και τόσες χαρές.

Λεγάκη Ελένη

Η σκυλίτσα η Παρθενόπη

Δεν έχει περάσει μέρα από τότε που χάθηκε η Παρθενόπη που να μην την έχω σκεφτεί. Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι κάποιος θα μπορούσε να θρηνεί τόσο πολύ όχι για άνθρωπο αλλά για το σκυλάκι του.

Ήταν ένα βροχερό απόγευμα και ενώ επέστρεφα στο χωριό, άκουσα ένα παράξενο κλάμα. Μου κίνησε το ενδιαφέρον και έψαξα να βρω από πού έρχεται. Πλησιάζοντας κοντά σε ένα σωρό από ξύλα, είδα ένα μικρό τρομαγμένο και ταλαιπωρημένο κουτάβι. Πραγματικά, λυπήθηκα να το αφήσω εκεί, το τύλιξα στο πανωφόρι μου και το πήγα σπίτι. Η οικογένειά μου όχι μόνο δεν είχε αντίρρηση να το κρατήσουμε, αλλά χάρηκε. Η μικρή μου αδερφή το ονόμασε Παρθενόπη.

Δύο χειμώνες μετά, είχαμε γίνει αχώριστοι. Περνούσαμε ώρες μαζί παίζοντας με μια υφασμάτινη μπάλα. Της την πέταγα μακριά και εκείνη έτρεχε γρήγορα να τη μαζέψει και να τη φέρει στα χέρια μου. Πηγαίναμε μαζί για κυνήγι την άνοιξη και για βουτιές στο ποτάμι το καλοκαίρι.

Κάθε πρωί με συνόδευε στο σχολείο, που ήταν μισή ώρα μακριά και περίμενε μέχρι τη λήξη των μαθημάτων να επιστρέψουμε μαζί. Ήταν ο φύλακός μου! Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη μέρα που με προστάτευσε από την επίθεση ενός ληστή. Με το θυμωμένο της γάβγισμα τον τρόμαξε και με τη δύναμη του σώματος της τον έριξε κάτω, τον δάγκωσε και τον ανάγκασε να φύγει μακριά.

Πολλές φορές της μίλαγα και της έλεγα τι με απασχολούσε και εκείνη με κοίταζε με μάτια όλο απορία. Καταλάβαινε πότε ήμουν λυπημένος και ερχόταν να κάτσει δίπλα μου κουνώντας την ουρά της και τρίβοντας τη μουσούδα της στα πόδια μου.

Θα τη θυμάμαι πάντα την σκυλίτσα την Παρθενόπη και θα κατέχει ιδιαίτερη θέση στην καρδιά μου. Κι εσύ που βλέπεις το μνήμα μπορείς να αποκτήσεις έναν καλό φίλο, που και ζωντανό θα σε αγαπά και νεκρό θα σε φροντίσει. Γιατί υπάρχει βραβείο αγάπης και για τα σκυλιά και η σκυλίτσα μου το κέρδισε αυτό το βραβείο, αυτή την επιτύμβια στήλη.

Μπέτσης Μάρκος

Ο ΑΓΡΟΤΗΣ ΚΑΙ Η ΣΚΥΛΙΤΣΑ ΠΑΡΘΕΝΟΠΗ

Περίπου τον 2ο με 3ο αιώνα στη Μυτιλήνη ζούσε ένας αγρότης που δεν είχε κανέναν συγγενή και έμενε μακριά από το χωριό. Όλη τη δουλειά στο χωράφι την έκανε μόνος του. Κάθε μέρα, όταν τελείωνε και γυρνούσε στο σπίτι του ήταν κουρασμένος και πάντα δυστυχισμένος. Έτσι, οι συγχωριανοί του, του είχαν βγάλει το παρατσούκλι «ο Δυστυχής».

Κάποια μέρα που είχε πάει στο χωριό να πάρει μερικά πράγματα είδε ένα μικρό ζώακι να τρέμει και να κλαψουρίζει. Πλησίασε πιο κοντά για να δει τι ακριβώς ήταν και κατάλαβε ότι έβλεπε ένα μαυρόασπρο κουτάβι. Του άρεσε τόσο πολύ που σε λίγες ώρες βρισκόταν σπίτι του αγκαλιά με το μικροσκοπικό σκυλάκι. Καθόντουσαν μπροστά από το τζάκι και έπαιζαν, όταν άρχισε να σκέφτεται τι όνομα να της δώσει. Μετά από λίγη ώρα αποφάσισε να τη βγάλει Παρθενόπη.

Από εκείνη την ημέρα και κάθε μέρα ήταν μαζί. Στο χωράφι η Παρθενόπη ήταν σαν ουρά του αφέντη της και δεν χωριζόντουσαν ποτέ. Οι συγχωριανοί του είχαν εκπλαγεί με το πόσο χαμογελαστός ήταν πλέον. Όμως, ο «γείτονας» του αγρότη δεν ήθελε το σκυλάκι, γιατί έκανε αταξίες στον κήπο του. Για λίγο καιρό κατάφερε να το αντέξει, όμως κάθε μέρα ερχόταν η Παρθενόπη και του χάλαγε την καλλιέργεια.

Έτσι, μια μέρα που ο αγρότης πήγε στο χωριό και άφησε την όμορφη σκυλίτσα πίσω, ο γείτονας του βρήκε την ευκαιρία να κάνει κάτι για αυτό. Πήγε στο σπίτι του αγρότη και άρχισε να χαϊδεύει το μικρό σκυλάκι. Έπειτα του έδωσε φαγητό στο οποίο είχε βάλει ένα δηλητηριώδες μανιτάρι. Η Παρθενόπη άρχισε να το τρώει λαίμαργα, αλλά όταν τελείωσε έπεσε στο έδαφος και έκανε σπασμωδικές κινήσεις.

Όταν γύρισε ο αγρότης τη βρήκε πεθαμένη έξω από την πόρτα του. Έπεσε στο έδαφος και την αγκάλιασε.

Από τότε, κάθε μέρα ήταν όπως παλιά. Δεν ξαναφάνηκε χαμόγελο στο πρόσωπό του. Της έφτιαξε όμως μια επιτύμβια στήλη, για να την τιμήσει και όταν διάβαζε τα συγκινητικά λόγια, που ήταν γραμμένα, φωτιζόταν το πρόσωπό του.

Νινίκα Σαράγδα

«Το παιδί και το άλογο»

Σήμερα πήγαμε στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο στην Αθήνα. Τη βαριόμουνα αυτήν την επίσκεψη. Κάθε χρόνο τα ίδια. Αυτήν τη φορά όμως ήταν διαφορετικά. Όταν φτάσαμε στην αίθουσα της ελληνιστικής εποχής, είδα το παιδί πάνω στο άλογο. Η ξεναγός μάς είπε ότι ονομάζεται «Τζόκεϋ του Αρτεμισίου», ότι βρέθηκε το 1928 σε κομμάτια, σε ένα ναυάγιο και χρονολογείται γύρω στο 140 π.Χ. Με μαγνήτισε το παιδί πάνω στο άλογο. Ήταν σαν να το έβλεπα μπροστά μου να καλπάζει, να κρατάει τα ηνία και να προσπαθεί να φτάσει πρώτο στο τέρμα. Η αγωνία αποτυπωμένη στο πρόσωπό του. Πιο πολύ απ' όλα όμως με εντυπωσίασε ότι παιδί και άλογο φαίνονταν σαν ένα, έμοιαζαν τόσο δεμένοι μεταξύ τους.

Το βράδυ έπεσα να κοιμηθώ και σκεφτόμουν τον Τζόκεϋ. Ποιος ήταν άραγε; Τον είδα με το άλογό του μπροστά μου. Μου είπε ότι ήρθε να μου λύσει την απορία. Έτσι ξεκίνησε την ιστορία του. Είπε ότι τον έλεγαν Ιππία. Ο πατέρας του ήταν σταβλίτης σε έναν πλούσιο γαιοκτήμονα της Μακεδονίας. Η οικογένεια του πατέρα του ήταν Νούβιοι και ήρθαν στη Μακεδονία, όταν τα στρατεύματα του Αλεξάνδρου γύρισαν από την εκστρατεία. Τους πήραν δούλους, επειδή ήξεραν πολλά για τα άλογα. Γεννήθηκε μέσα στον στάβλο και λίγα χρόνια μετά γεννήθηκε και το άλογο. Από τότε μεγάλωσαν, έπαιζαν και ήταν παντού μαζί. Αχώριστοι! Ένα, παιδί και άλογο.

Πήραν μέρος σε αγώνες και είχαν πολλές νίκες, αλλά στον τελευταίο αγώνα το άλογό του χτύπησε άσχημα. Ήθελαν να το σκοτώσουν, για να μην πονάει. Εκείνος, όμως, δεν μπορούσε να το αντέξει αυτό. Το άλογο ήταν φίλος του, οικογένεια, μαζί είχαν μεγαλώσει. Δεν μπορούσε να δεχτεί κάτι τέτοιο. Το πήρε για μια τελευταία βόλτα στη θάλασσα. Κανένας δεν γύρισε. Το άγαλμα φτιάχτηκε, για να τους θυμίζει.

Πάνου Μαρία Αλεξάνδρα

(ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ)

2ο ΒΡΑΒΕΙΟ

Μια πολύ ωραία σύγχρονη ιστορία εκτός Διαγωνισμού, που την εμπνεύστηκε ο μαθητής μας με αφορμή την εργασία για τον Διαγωνισμό.

ΣΑΡΑ

Ο φωτεινός ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο το πρωί της Κυριακής. Το σώμα μου κινήθηκε προς τα μπροστά. Δεν είχα κοιμηθεί όλο το βράδυ, το μυαλό μου γύρναγε στο όμορφο γάβγισμα. Το όνομά της ήταν συνεχώς στα χείλη μου, δεν αντιστάθηκα φώναξα για ακόμη μια φορά: “Σάρα...”. Το πιο γλυκό γάβγισμα, μου απάντησε. Το κορμί μου κατέβηκε τις σκάλες, μύρισα το φρεσκομαγειρεμένο πρωινό της μαμάς. Είχα ήδη καθίσει στην καρέκλα και μάζαγα το φαΐ μου, τα αυτιά μου άκουσαν έναν θόρυβο ακριβώς πίσω μου. Γύρισα το κεφάλι μου και αντίκρισα την πιο γλυκά φάτσα: ήταν το σκυλάκι μου, που ζητούσε λίγο από το νόστιμο φαγητό. Τον τελευταίο καιρό ήξερα καλά πως η καρδιά της δε θα άντεχε πολύ! Ήταν στα 16 χρόνια της.

Ήμουν έτοιμος να πάω βόλτα τη Σάρα. Όταν βρεθήκαμε έξω -μία γριούλα σκυλίτσα κι ένα ευτυχισμένο παιδί- εκείνη έφυγε από το χέρι μου. Πανικοβλήθηκα και τα πόδια μου άρχισαν να τρέχουν. “Σάρα, Σάρα”. Την είδα να ξεπροβάλλει μέσα από κάποια όμορφα κίτρινα λουλούδια που μοσχοβολούσαν. Έτρεχα προς το μέρος της και εκείνη άρχισε ξαφνικά να κυλιέται στο χώμα. Τα χέρια μου τη χάιδευαν όσο εκείνη χαιρόταν. Γυρίσαμε σπίτι να ξεκουραστούμε μετά από αυτήν την όμορφη βόλτα. Το επόμενο πρωί, έτσι όπως ντυνόμουν, για να πάω σχολείο, αισθάνθηκα πως κάτι πήγαινε λάθος με τη Σάρα. Τα μάτια μου γύρισαν προς το μέρος της. Εκείνη έκανε παράξενους θορύβους σαν να πονούσε. Έτρεξα γρήγορα κοντά της. Ο μεγαλύτερός μου φόβος γινόταν πραγματικότητα. Έκλεισε τα μάτια της και έπεσε σε αιώνιο ύπνο. Τα γόνατα μου λύγισαν και σωριάστηκα στο πάτωμα σπαράζοντας στο κλάμα. Ήμουν πολύ λυπημένος, δεν άντεχα τέτοιο πόνο στην καρδιά μου.

Από τότε, κάπου εκεί... στα κίτρινα λουλούδια που χανόταν η Σάρα, φτιάξαμε με τη μαμά μια ξύλινη επιγραφή: “στα πιο γλυκά σκυλοματάκια”. Από κάτω υπάρχει πάντα ένα μπουλ γεμάτο φαγητό για τα άστεγα σκυλιά. Δεν ξανακούστηκε το όμορφο γάβγισμα... Πάντα όμως θα ηχεί στην καρδιά μου.

Λάσδας Άγγελος

Τά φυτά τῶν ζῶων ἐνεκέν ἐστι και τά ζῶα τῶν ἀνθρώπων χάριν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ